

Kamarás Klára

Ő nem papucs...

(Részlet a Pepita füzetek című regényből)

Beszélgetés egy kiskocsmában egy pohár sör mellett. Cigányzene. Aztán séta a belvárosban. A Király utca fényes kirakatai. Egy darabig ez volt a szombatesti program. A megbeszéltnivaló azonban lassan elapadt és Józsi unatkozott. Csak nagyritkán akadt ismerős az utunkba, ha mégis, akkor azonnal megváltozott. Újra elmondhatta a régi vicceket, és a háborús élményeit is, amikről én már régen tudtam, hogy csak a fantázia szüleményei. Ilyen esti sétán akadtunk össze Benczel Pannival, akivel egy padban ültem annakidején a polgáriban. Alaposan megváltozott. Szőkítette a haját és elegáns ruhája volt. Lám csak, a szürke, kis polgárista egérből magabiztos nő lett! Olyan jól éreztük magunkat vele, hogy azonnal meg is hívtam egy vasárnapi ebédre.

Kacsát sütöttem és almás-lepényt. Tudtam, hogy a konyhai dolgokkal nem vallok szégyent. Minden jól sikerült. Csak Panni egyik kérdése ejtett gondolkodóba.

– Gizi, neked egyáltalán nincsenek igényeid?

Végignéztem magamon. Agyonmosott kartonruha, és kötény volt rajtam. Elvörösödtem. Inkább cselédnek néztem ki, mint feleségnek Józsi mellett, aki szokás szerint fehér ingben és fehér porcelánnadrágban volt. Jól mutatott. A rendszeres napozástól, erdőjárástól olyan volt a bőre, mintha minden nyáron vitorlázna, télen meg síelne. A fehér ruha még ki is emelte ezt a sportos megjelenést. Én mostam- vasaltam a fehér ruháit, büszke is voltam rá.

– Elégedett vagyok, igen.– mondtam.

Megbeszéltük Pannival, hogy máskor is eljön. Három hét múlva, akkor úgyszólván Pünkösdi lesz. .

– Meglátod, még finomabbat sütök, csak gyere. Úgy ünnep az ünnep, ha vendég is van.

Azt hittem Józsi is örülni fog, hogy újra eljön a barátnőm, de megakadt a fejében Panni kérdése, és napokig csak ezen rágódott, morgolászott:

– Igények! Miféle igények? Majd adok én neked igényeket!

Gyorsan telt az idő és én esténként a receptkönyveket bújtam, tervezgettem, mit süssek-főzök Panni következő látogatására. Hadd lássa, ha nincs is puccos ruhám, a főztömre igényes vagyok.

Már majdnem itt volt a következő látogatás, mikor Juliska állított be hozzám:

– Ismered a Benczel Pannit? Olyan szőke, füstött.

– Jó barátnőm. Együtt jártunk iskolába.

– Szép kis barátnő! Láttam tegnap a Városházán. A folyósón, az egyik ablakmélyedésbe húzódva csókolódzott az uraddal. Mit csinál majd este, ha már délelőtt tízkor csókolódzik? Jó lesz, ha vigyázol!

– Talán rosszul láttad, de majd kiugratom én a nyulat a bokorból...

Apró jelentéktelen dolgok jutottak eszembe. Józsi pulóvere, amiből alig tudtam kikefélni a fenyőtűket. Máskor a mosás előtt a kifordított nadrágzsebből apró száraz virágok hulltak ki... , vagy különleges, fényes kavicsok. Minek az emlékei lehetnek?

Először arra gondoltam, hogy nem szólok egy szót se, de annyira bántott, hogy mégis, legalább annyit

megkérdeztem a páromtól, kivel volt a Városházán. Kinevetett és még neki állt feljebb:

– Gyönyörű osztálytársad van, mondhatom! Egy kerge tyúk! Ezt nevezed te barátnőnek?

Azért mégis elkészítettem az ünnepi ebédet. Háromheti spórolásba került, de kivettem magamért. Ebéd után leküldtem Józsit a pincébe. Oda tettük a dinnyét, hogy hűvös maradjon. Én meg a házasságra tereltem a szót, aztán így folytattam:

– Nekem jó férjem van, de tudod, milyen fehérmájú nők vannak? Mindenkit meg akarnak szerezni. Képzeld! Éppen a múlt héten látta a szomszédasszony a Városházán Józsit egy kurvával csókolódzni. Azt mondta, rá is ismerne, ha újra látná...

Panninak hirtelen megfájdult a gyomra. Azt mondta, haza kell mennie, talán zsíros volt a rétes. Mindent köszönt, de a dinnyét már nem várta meg.

Nem próbálkoztam többet a régi lánytársakkal. Ha utcán összefutottunk valamelyikükkel, rövid beszélgetés után kitaláltam valamit, hogy elkerüljük a további kapcsolatot.

Ha Józsi megszomjazott, továbbra is vele tartottam, hadd igya meg a korsó sörét vagy egy fröccsöt, ne mondhasa, hogy papucsot akarok csinálni belőle.

A csárdában, ahova legtöbbször mentünk, eleinte csak távolról köszöntötte a régi cimborákat, később egyre-másra fontos megbeszélnivalói akadtak. Én ebben a környezetben szinte senkit nem ismertem. Ahogy megérkeztünk, leültetett egy szélső asztalhoz, ő pedig körülnézett:

– Ni csak! Itt a Keresztes Béla! Egy pillanat, azonnal jövök. – és már ott is volt a baráti asztaltársaságnál, ahol a

köszöntés után nem lehetett visszautasítani egy pohár italt.

Sok volt az ismerőse. Odáig fajult a dolog, hogy miután tőlem megszabadult, asztról asztra járt, mint egy házigazda és mindenhol felhajtotta, amivel kínálták, – mint állította – csak azért, nehogy valakit megsértsen. Nem lehetett beszélni a fejével. Mit tehettem? Megpróbáltam elfoglalni magam, hogy ne üljek ott olyan árván. Így volt azon az estén is...

Szólt a zene. Valamirevaló, fiatal nő, akivel táncolni lehetett, alig volt a láthatáron, hát felkértek, kapkodtak kézről kézre. A cigány a „Schneider Fánit” játszotta végkimerülésig. Én pedig úgy éreztem, a világvégéig bírnam.... A hangulat szinte a falakat feszegette. Egyszer csak azt vettem észre, hogy már mindenki kidőlt körülöttem. A ritmusra tapsoló kör közepén egyedül roptam a táncot, aztán valaki elkiáltotta magát a hátsó sorból:

– Az asztra, hogy jobban lássuk!

Nem tudom, mi ütött belém. Ott jártam tovább magamban az asztron, nevettem, és úgy éreztem, kigyúl körülöttem a világ, és én egyedül ragyogok, ragyogok ebben a fényben. Már vizesen tapadt hozzám a blúzom, csatakos volt a hajam is, mikor hirtelen felébredve ebből a varázslatból, körülnéztem, és a szememmel Józsi kerestem, nem dühös-e, hogy ilyen feltűnést keltettem. Megdermedtem: Józsi nem volt sehol. Az egész este fáradsága egyszerre tört rám. Segítséggel is alig tudtam lekászálódni az asztról.

A zakója a fogason lógott. Talán nem ment haza egyedül. Rosszul lett? Attól nem féltem, hogy megverték, hiszen mindenki ismerte az erejét, hárman se bírtak volna

vele. Esetleg hátulról leütötte valaki, és most ott fekszik valahol magatehetetlenül... Magamra terítettem a zakóját, hogy meg ne fázzak és kimentem az utcára. Nem volt sehol. Bementem a csárda mögötti telekre. Csak egy sárga lámpa világított, alig láttam. A bokrok alját, a kerítés tövét néztem, nem fekszik-e valahol egy árokban. Aztán a mellékhelyiséghez mentem.

Nyitva volt az egyik fülke ajtaja. Ott ült. A nadrágját se húzta le. Csupott szemmel kommandírozott:

– Jobbraaaa át! Puskát váááll-hoz! Tűz! Tűz!

– Józsi, az istenért! Én vagyok, Gizella. Megismersz?

Egyik szemét résnyire nyitotta:

– Bradaj! Bradáj! Tudod mit jelent? Öntsd a lét!

Lé az nem volt sehol, csak a nadrágja szára körül láttam valami tócsát. Nagy nehezen lehúztam róla, még csak nem is tiltakozott. Csak attól félttem, hogy jön valaki és meglátja ebben a szerencsétlen állapotban. De ki jött volna? A csárda törzsközönsége, az első sarokig, vagy egy bokorhoz tántorgott csak el ilyenkor, hogy a dolgát végezze. Büdös volt az egész környék.

Józsit megszabadítottam a koszos alsónadrágtól és visszahúztam rá a pantallót. Közben kicsit magához is jött annyira, hogy rám támaszkodva el tudott indulni. Útközben újabb agyszüleményein nevetgélt:

– Te vagy a vezető... Te vagy a vezető, én meg az autó. A vezető nem ihat, de az autó nem baj, ha részeg... Még a rendőr se szólhat érte. Én autó vagyok... Jól kibántam velük... Csak téged írhatna fel a rendőr.